

קטלוג התערוכה

את.ה ואני והרוח מפגשים במרחב שבין טקסט לתמונה אוצרות: ליאורה לוי ועידית לבבי גבאי

היוצרים.ות המשתתפים.ות:

עידית לבבי גבאי - יעל גלוברמן
ענת שרון בלייס - רחל נמש
צפנת בן דוד - זיוה בן ערב
שלומי ללוש - משה ב. יצחקי
שני ברוך זקס - שרון שמע עמר

אלנתן מיה - נעה הגלעדי
בכל סרלואי - אן בן -אור
יוסף עוזר - דליה כתב אריאלי
ליאורה לוי - רבקה מרים
מוריה אשכנזי - רוני אלדד
נעה רז מלמד - נורית זרחי

הפתיחה ביום שישי ח' אלול תשפ"ג, 25.8.23 בשעה 11.00
בגלריה אורייתא, גני טל 16 בהושעיה

נשמח בבואך

שם התערוכה בהשראת שירו של יורם טהר לב "את ואני והרוח"

נעילת תערוכה: 25.11.23

פתיחת הגלריה בתיאום טלפוני: 0522618070

המשתתפים.ות והמפגשים בתערוכה (ע"פ א-ב) :

- אלנתן מיה - נעה הגלעדי
- בכל סרלואי - אן בן-אור
- יוסף עוזר - דליה כתב אריאלי
- ליאורה לוי - רבקה מרים
- מוריה אשכנזי - רוני אלדד
- נעה רז מלמד - נורית זרחי
- עידית לבבי גבאי - יעל גלוברמן
- ענת שרון בלייס - רחל נמש
- צפנת בן דוד - זיוה בן ערב
- שלומי ללוש - משה ב. יצחקי
- שני ברוך זקס - שרון שמע עמר

בתערוכה זו בקשנו להרחיב מבט ולהתבונן במרחב הנפתח בין טקסט לתמונה. זאת מתוך הבנתנו שתרבות היא הצעה פתוחה למפגש ושיח, מפגש בין דומים ושונים, מפגש בו רוח האדם בהתגליותיה מרחיבה תדיר את גבולותיה. בקשנו לעורר דיאלוג חי בין יוצרים.ות בשפת המלים ליוצרים.ות בשפת הצורות והצבעים. כדרך של תערוכות מסוג זה לא בחרנו יצירות אלא בחרנו אנשים. בחרנו יוצרים.ות אליהם פנינו להציע ולחשוף בפנינו קשרים סמויים וגלויים שהם מקיימים, או שהיו רוצים לקיים, עם יוצרים.ות מהמדיה האחרת. לא היינו בטוחות לאן יקח אותנו 'מסע' הכנת תערוכה זו שתחילתו ברצון לקיים דיאלוג והכרות קרובה בינינו. וכך הצטרפנו גם אנחנו למעגל השיח והתצוגה בתערוכה זו.

כותב הסופר ס.יזהר 1: "שעת ההומניסטיקה היא אפשרות לשעת פגישה יפה לאדם אחד עם פרפור דיבורו של אדם אחר, ברגע של קשב. רגע שאם יודעים כמוהו, לא מוותרים עוד עליו ולא חדלים עוד מחפש אותו, תמיד."

בתערוכה אחד עשר מפגשים בין טקסט/שיר לתמונה, אחד עשר מפגשים בין משוררת.ת לאמן.ית פלסטית. כל מפגש ביחודיותו - במופעיו ובתכניו המהדהדים ופועמים בו.

המשורר יוסף עוזר כתב לנו: "לאדם היוצר, היצירה היא בבחינת פיקוח נפש"

על רקע הימים הסוערים העוברים על החברה בישראל חשוב לנו לעורר ולהאיר מפגשים אנושיים, קשובים וחשובים אלה. לזמן מפגש בחלל הגלריה בין קרובים ורחוקים, בין "אתה ואני והרוח".

* שם התערוכה נגזר משירו של יורם טהר לב

1. מתוך: ס. יזהר, טיבה של הדעת ההומניסטית והסכנות האורבות לה מצד "המדעיות", מאמר בספר "כל שצריך להיות אדם" אנתולוגיה בעריכת נמרוד אלוני, הוצ' מכון מופ"ת והקיבוץ המאוחד 2005

אלנתן מיה

לפגוש תהום

אֶפְשָׁר לְלַכֵּת בְּמִישׁוֹר
לִפְגֹּשׁ תְּהוֹם, לְרַדֵּת
אוֹ לִפְלֹ,
לְשַׁבֵּת בְּתוֹכָהּ עִם הַסִּיסִים.
גַּם עֲלֵיהֶם נִגְזַר לְנוֹעַ עִם
הַרוּחַ
יָמִים שְׁלֵמִים בְּלִי רָגַע מְנוּחָה.
אֲבָל לְשַׁבֵּת,
אֶת מְבִינָהּ, וְלִהְיוֹת
לְצִלִּים וְלִתְנוּעָה.

נועה הגלעדי, מתוך הסדרה: אל קו השבר, 2014
דיו ועפרון על נייר, 25X50 ס"מ

אלנתן כותב:

"שיר מודפס על קיר מונח לצד רישום - מפריס זה את זה, באופן שרק הטבע יודע לעשות, חזה נראה טוב, זה נובע מתוך סימביזה. אתה קורא מילות שיר בתנועה בה מבט בווה ברישום, וההפך. ולמרות שלא ברור לך איך הם יכולים להיות זה עם זה - בכל זאת הזמן הופך את היצירות לאחת אורגנית עד שאין דרך לראות את זה אחרת. אפילו הכותב והרושמת אינם רואים את ההדבקה. עכשיו המשמעות נוצרת כמרחב שלישי - הרווח הופך יצירה בפני עצמה. יש הקוראים לזה דיאלוג או קוונטים. ואני, שלא בהכרח מבין משהו לא בזה ולא בזה, לא יכול להסביר מה קרה פה הרגע".

* אלנתן מיה - מורה ומשורר. מנהל במכינת הנגב בשדה בוקר.

* נועה הגלעדי - אמנית רב-תחומית. מתגוררת ויוצרת בשנים אלה ברזידנסי במנהטן.

בכל סרלואי

מתוך המחזור: כל הרסיסים

7
אני מנסה לפתח חלון,
אתה עושה אותו ללבנים.
כשכנפי נקעו את הקירות
נגחתי באבן ואמרתי: חלון

8
ברוח הדק שבינינו
מלהטת פתחה של גיהנם

9
אני יוצאת קצאת העבדים,
ללא מחסה לבד מעשר אצבעותי.

10
לעבדו בכל לבדך
ובצאת נפשך

שבת. גיהנם אינו נח
מעין עולם הזה.

11
אני נבנית מכאבים קטנים כמו הזרם מחלוקי
הנחל.
מכירה את קולי מחדש
צרוד משתיקה, מלא מצער

מתוך: "סכין שלופה האור", הקיבוץ המאוחד, ריתמוס,
2016

אן בן-אור, כנפיים שקופות, 2021, צבע שמן על עץ, 29X39 ס"מ

כותבת ליאורה לוי האוצרת:

הדיאלוג בין השתיים החל לפני כמה שנים באחד מכתבי העת שיצרו חיבור בין מילות השירים של בכל סרלואי ליצירותיה של אן בן אור.

בתערוכה זו בחרה האמנית, אן בן אור, את היצירה שלה בהשראת בתי השיר מתוך המחזור: 'כל הרסיסים' של בכל סרלואי. השם 'כנפיים שקופות' בהשראת השיר.

* בכל סרלואי - משוררת. מורה לספרות ומבקרת ספרות ישראלית. יוצרת ומתגוררת בבית שמש,

* אן בן-אור - אמנית, יוצרת בסטודיו בתל אביב, מתגוררת בישוב נטף.

יוסף עוזר

צואר

מִכָּאן יוֹצְאִים קוֹלוֹתָיו שֶׁל אָדָם:
שִׁיר - שֶׁר יֵלֵד בְּאַרְגֵּז הַחוֹל
טָרָם הַבֵּינִי אֶת סוּד קֶץ הַצְּחֹק.

מִהַעֲנֵק הַזֶּה הִיָּה צוֹאֵר אֲמִי
מִשְׁמִיעַ לִי קוֹלוֹת שִׁיר עֶרֶשׁ

אָבִי הַשְּׁמִיעַ קֶטֶר
וְאִיךָ עוֹשֶׂה חֲתוּל
וּפְעֻמּוֹן מְכוֹנִית חֲלֶקֶת הַקֶּרֶחַ

קוֹל אֲמִי עֶטוּר פְּנִינִים
אָבִי מְקַדֵּשׁ, מְזַמֵּר.
גְּרוֹנֵי יוֹצֵא רִיקָם

בְּעֵנֶק הַפְּנִינִים אֲנִי צוֹלֵל
אֶל אוֹקְיָנוֹס
לְשִׁלוֹת צִדְפָּה שֶׁל מַחְנֵק

דליה כתב אריאלי, שרשרת פנינים, 2023
הדפס סיאנוטייפ ועפרון על נייר 58X25 ס"מ
(בעקבות רישום עפרון על נייר מ 1999)

מתוך "נשיקת מכחול", הוצאת משיב הרוח, 2014

כותב יוסף עוזר:

האדם היוצר, בכל תחום, באמנות או במדע, בפילוסופיה או בגילוי האלוהי הדתי, הוא יוצא דופן.
ליוצר היצירה היא פיקוח נפש.

באחד הימים קבלתי מייל מהיוצרת דליה כתב אריאלי סדרת עבודות שהפתיעה אותי. השעה שעת ערב. הרישומים זוהו על ידי מד כרישומים של זכרונות מהבית שלה- אלו היו חפצים - גביע קידוש שיש לו מכסה עם ציפור או "מגן דוד", קערית זכוכית לסוכר, בגד של תינוק, קמע זהב להגנה ממזיקים שנקרא עפסה ועשוי מבלוטים שזורים חוט זהב ואבן כחולה, וכוס התה הקטנה שיש לה חמוקים נשיים ששתה בה גם אבא... הבנתי מיד ש... הוריה נפטרו.... והרישומים העירו בי את בית הורי שאינם. ועד הבוקר ללא יכולת לישון-ישבתי וכתבתי לכל רישום שיר.

בשש בבוקר שלחתי את השירים כמצגת ורקע המוזיקה- ערבי, ממה שהנפש קלטה בקרקעית הנפש בבית. אמנן האיש שלה סיפר לי שירדו לו דמעות. ושחובה עלינו להעניק את פיקוח הנפש הזה לזכרון התרבותי. האותיות והרישומים הם בשחור לבן ואנחנו יודעים היכן מצויים אין סוף הגוונים בלבן החובק אותיות ובצללים שמעניקים לרישום את משמעותו. כך נולד הספר שיצרנו יחד "נשיקת מכחול", שמפגש אחד מתוכו נבחר על ידכן, האוצרות, לתערוכה זו.

* יוסף עוזר - איש חינוך ומשורר עברי. מתגורר ויוצר בירושלים.

* דליה כתב אריאלי - אמנית ומורה לאמנות במכללת אמונה, יוצרת ומתגוררת בירושלים.

רבקה מרים

צל האותיות

צל האותיות, אמרת, לא מוטל מגופן.
אף לא צל המלאך. ולא צל השרף. ולא צל
האופן.
גם לא צל הלבן. ולא צל הכחול.
אף צלך שלך, אמרת, לא מוטל מגופך
הוא מופק מהרגע שבו הקדש הופך חל
ובו החל שוב לקדש הופך.

מתוך: "צל השלם", הוצאת כרמל, 2013

ליאורה לוי, 'ואבן- זו אות' 2022 ,
טכניקה מעורבת 30X25 ס"מ

כותבת ליאורה:

היצירה מבקשת ליצור חיבור בין חומר לרוח, בין אבן לאותיות מעולם רוחני גבוה, בין ארץ ושמיים, לחוש מעט "מהרגע שבו הקדש
הופך חל ובו החל שוב לקדש הופך". רבקה מרים בכתיבתה יוצרת חיבורים מעין אלה.

עבורי זו המהות.

האבנים משמשות כמשל לאותיות, לדיבור והמחשבה שבאדם, אבל בעיקר משמשות הם בתורת החסידות כמשל לאותיות הדיבור של
הקב"ה שמהן נבראו הנבראים.

כמשל האבנים הבונות בתים. האותיות נמשלות לאבנים הבונות "בתים", וה"בתים" הם המילים השלימות, שהם צירוף הכוחות
האלוקיים המהווים את הנבראים.

* ליאורה לוי - אמנית, אוצרת, יוצרת ומנהלת גלריה אורייתא, בהושעיה.

* רבקה מרים - משוררת, סופרת וציירת ישראלית, מתגוררת ויוצרת בירושלים.

רוני אלדד

רשתות

מישהו פעם נתן להן שמות, והשמות הם מעותים את האויר והאויר לופת לאט את הפלומה, הן לא עונות והאויר חוזר רפוי, נקוב, אל בטן צחוקם של המבקרים

הן שוב רוכנות קדימה, אל אין השתקפותן ביבש קרקעית והברכה, היא מוליכה אותן, היא משכיחה במעגלים ריקים הרים ועמקים, ריח חלב

מישהו מוציא עכשו שקית מושיט לפיהן פרי רקוב סביבו המבקרים כבר מתקבצים לראות אולי ינשף הפרא את ראשי האצבעות,

אויר נקוב, זבובים על פרותן, על לשונן, אחד המבקרים קורא בקול מהניד מהי תחלת חיייהן,

ולרגע זה נראה כאלו בפרוה לבן נשבר כאלו הדמעות בעיניהן, אבל הן לא בזכות, הן גועות

וגם הלילה בפנת החי כוכבים יזהרו ברשתות

מוריה אשכנזי, זיהרו ברשתות, 2023
טכניקה מעורבת, 48X32 ס"מ ~

מתוך הספר 'יממה' הוצאת פרדס, 2023

כותבת רוני אלדד:

רשת, שתי וערב היא צורה אחת של התבוננות בעולם. יש גם אחרות. מתוך מבט של שתי וערב אפשר לראות את הזמן כשהוא יוצא ובא מתוך הגופים, מתוך החומר, מתוך הזהב. שתי וערב יכולים להיות רשת הצלה, או כלוב, תלוי ברוח העובר בהם, במבט המתבונן דרכם, ובמה שהוא נושא איתו.

כותבת מוריה אשכנזי:

הרשת היא המארג שכולנו נתונות. ים בתוכו, כבולים אל כלליו. הרקמה אל תוך הרשת היא ההילכדות וההשתחררות ממנה. ישנה רשת אחרת, עמוקה, של אינסוף השתקפויות והתקשרויות שמאפשרות לאהבה לעבור דרך. מאפשרות לזהב, לאהבה, להגנה, לרגיעה לפעפעע בעורקי היום-יום, לפעום בערוצי הלבבות. והעבודה היא פעולה ובקשה להעמיק ולהיקשר בה.

* מוריה אשכנזי - אמנית, משוררת, מורה לאמנות, מתגוררת ויוצרת בהושעיה.

* רוני אלדד - משוררת, מבקרת אמנות ותרבות, מתגוררת ויוצרת בירושלים.

נורית זרחי

בלח לתינוקות נולדים

ככה בשקט בשקט
בעינים עצומות, נושרים התינוקות לעולם.
כמו גרגרי גשם, בחשך, מכף יד ענקית
לתוך אבובים, אהל עכביש, תפוח קר.

שקט בעולם, בתאי כורות שקופים התינוקות ישנים
ומתרים לבקר, בעינים כחלחלות מחשך
מגששים, חמימי שפתים, מתמתחים, מפהקים,
בזרועות תפוח, בשני ספר, בחלב, בחול הדקיק.

אבל מי בוכה בעולם, מה אני שומעת,
קול בכי תמרורי. גבוה מיללת כלב, מצריחת שחף,
בכי מעל לגגות בכי מתחת לכבישים.
איש כבר לא יצליח פה לישן לעולם.

ברחוב שרה מקהלה:
תינוקות בואו לשעדה המגדילה.
ויזצאים התינוקות מן המגרה

על עגור, על תבה בנהר, רוכבים על צואר פרה,
אבל הבכי ממשיך וחוֹדֵר:
זה התינוק, איפה הוא קבור, איפה הנחת,
איפה שכחתי את התינוק בלי מים או אור?

בואו לשלחן. האכל מתקרר.
אבל איך לבלע והקול בגרון. פתחו, פתחו קפסאות חלדות.
הקשיבו: איפה הוא קבור, איפה הנחת, איפה שכחתי
את התינוק בלי מים או אור?

שקט בעולם, אין כבר לדעת על מה, על מי.
עלי עלי, נשמע הקול מן האבן.
זה התינוק, כמו שדרת עלה שקוף. תתכופפו להביט,
תנו לו לשחות, תנו לו לאכל, אם נשאר –

מתוך: נורית זרחי, בלח לתינוקות נולדים, הוצאת הקיבוץ המאוחד, 2019

נעה רז מלמד, פרות רזות, 2023,
זפת על נייר, 50X70 ס"מ + אלמנט פיסול באספלט

כותבת נעה רז מלמד :

בילדותה הייתה נורית זרחי ילדת חוץ בקיבוץ גבע. את שיחותינו התחלנו מזכרונות הילדות המשותפת שלנו בקיבוץ ...
אך מהר מאוד נושאי השיחה עברו לשאלות ומחשבות על יצירה ואמהות.
הסתבר ששתינו חלמנו בהריון חלום בלהה קשה ... וכך הגעתי לבחירת השיר שלה "בלוז לתינוקות נולדים" שהוא שיר חשוף ובו
תיאורי דאגה וחרדה אמהיים עמוקים ואף אוניברסלים יותר.
הציור שלי צויר בהשראת השיר והשיחה שקיימנו עליו.

- * נעה רז מלמד - אמנית, אוצרת ומורה לאמנות, מתגוררת ויוצרת במושב חבר.
- * נורית זרחי - משוררת, פזמונאית, סופרת ועיתונאית ישראלית. מתגוררת ויוצרת ברמת-גן.
כלת פרס ישראל בתחום הספרות והשירה לשנת ה'תשפ"א (2021).

יעל גלברמן

שורדים

מה קורה לנצולים, אחרי שהנורא
נפסק, כמו סערה?
מה קורה להם אחרי שהדבר שהם שרדו
שקע, והם שבים ומגיחים החוצה ולמעלה
כמו קרשים מאניה טרופה,
חותרים בכל כהם מן העבר
לכל העברים?

הכל צף בעולמם הצף.
איך שותלים את זה עכשיו,
איך מצמיחים את רצפת העץ של הדר הילדים,
איך מגדלים תקרה?

איך הם מצליחים לפתח כל בקר דלת,
מזרימים מים בבך
ותמונות של שמש וירח בחלון,
ומחיקה מן הרדיו,
ואהבה מסתים שחמות מאהבה

כשהסדק בגזע העץ שבחצר
קשור לקרע בחבל הנדדה?

מתוך מפת חצי האי, הקיבוץ המאוחד, 2018, עמ' 35

עידית לבבי גבאי, אם וילד, 2023
שמן על בד, קוטר 40 ס"מ

כותבת עידית:

את הציור 'אם וילד' ציירתי בעקבות החדשות והתמונות שהציפו את המסכים ממלחמת רוסיה-אוקראינה. הפלישה הרוסית לאוקראינה החלה ב-24 בפברואר 2022. נשיא רוסיה ולדימיר פוטין הודיע בבוקר אותו היום על תחילתו של "מבצע צבאי מיוחד" בחבל דונבאס שבמזרח אוקראינה, והיא לוותה בהפצצת יעדים ברחבי אוקראינה, כולל עיר הבירה קייב, אודסה, חרקוב, לבוב וערים מרכזיות נוספות. תמונות של זקנים, נשים וילדיהן, הבורחים ונפלטים מבתיהם אל עבר עתיד בלתי נודע... עוד ועוד תמונות... שטף של מחזות קורעי לב. אל מול תמונות אלו עלו וצפו בי השמות, המקומות, שהיו מוכרים לי מתוך סיפוריה של סבתי - סוניה לבבי לבית שטוק-סדן - שלפני כמאה שנה ברחה גם היא ממחזות אלו כנערה בת 14 מפחד האנטישמיות שכבר פיעמה והורגשה מכל עבר. בנסיון להציל את עצמה ולאחוז בחזיון ובחלום הציוני לבניית בית לאומי ליהודים בארץ ישראל.

העולם הגלובלי שהיה שרוי באימתה של מגיפה מסתורית שטרם ידענו כמוה בתוספת מלחמה זו שבה אזרחים תמימים חפצי חיים, אמהות וילדים מבוהלים ובוכים על ידיהן, ממשיכים לשלם את מחיר הגחמות הכוחניות של מנהיגים רודפי כוח וכבוד, יצרו בי מועקה כבדה.

הזמנתי לדיאלוג את המשוררת והמתרגמת יעל גלברמן ובחרנו לזמן על יד הציור שלי את שירה - השרדות. הקשר ביננו נוצר לפני שנים רבות במכללה האקדמית לחינוך "אורנים" בה לימדנו, היא בחוג לספרות ואני במכון לאמנות. את השיר 'השרדות' כתבה עוד לפני תקופת הקורונה ופרסמה בספרה "מפת חצי האי" הוצ' הקיבוץ המאוחד, 2018. כבת 'דור שני' לניצולי שואה בשירה מהדהדים קולות וחוויות חיים שהוריה, השורדים, ניסו להדחיק ולהסתיר אך היא ברגישות ובחכמת ביטוי מיוחדת ומקורית נותנת להם הראות ושפה.

המפגש והחיבור בין השיר והציור מרחיב את טווח חווית הפליטות וההשרדות והופך אותה מבחינתי לאל-זמנית, אנושית ואוניברסלית יותר.

* עידית לבבי גבאי - אמנית. אוצרת ומורה לאמנות. מתגוררת ויוצרת בקרית טבעון.

* יעל גלברמן - משוררת, סופרת, מתרגמת ועורכת ספרות, ישראלית. מתגוררת בתל-אביב.

ענת שרון בלייס

כמעט חושך. כמעט אור.

היא בת שמונים אני בת חמשים. היו שתי הפלות. אותי החליטה להשאיר. אני נרדמת על הספה והיא מכסה אותי בשמיכה, שלא אתקרר. בבקר היא תרמה את השעון המעורר, תתן לי עוד כמה דקות של עינים עצומות. אני הילדה שלה, והיא למדה אותי שלא לאחור. בין חמלה להסתרה, אני קמה שוטפת פנים, רואה במראה כמה שאני דומה לה, כמה שרעל האהבה מפעפע. את היית הבראשית שלי, משהו תמיד יחמק ממך, חיב לחמק: כמעט חושך. כמעט אור.

רחל נמש, בת ואם, 2023 ,
שמן על בד, 34X28 ס"מ

כותבת ענת: אם ובת – ציור ושירה

אני זוכרת את הפעם הראשונה שראיתי את הציורים של רחל ואמה: האם, קטיה, ורחל היו לגוף אחד - האחת כרוכה באחרת, רחל יושבת על אמה, עירומה, כמו הייתה תינוקת או ילדה קטנה המבקשת את חסד המגע, אבל היא אישה גדולה. התבוננתי במשיחות המכחול של רחל, וראיתי כיצד הן מתרגמות את המילים שאני כתבתי על אמי ועלי לגוף. רחל הניחה צבעים על הדף, אני הנחתי אותיות ונפגשנו.

באמת נפגשנו, כדי שהפעם תהיה יצירה משותפת, ותוך דקות ספורות גילינו שאימהות שלנו מגיעות מאותו מקום במרחב איחופה, שתיהן שורדות שואה, שתיהן מהגרות ושתייהן נושאות פכים נפשיים שאפשר לראות בציור ולקרוא בשיר - כך אנחנו מקוות העברתי לרחל מספר שירים, הגעתי לסטודיו שלה והתבוננתי במספר ציורים והנה היה הציור - האם רוכנת ומכסה את בתה הישנה, המקופלת כעובר על הכורסא, וגם טקסט שלי אם המכסה את בתה. הנה שתינו, האם והבת, הציירת והמשוררת, בין גילוי לכיסוי. רחל התפשטה, אני התפשטתי, אבל אנחנו מבקשות מכם לא להציץ לנו, אלא לראות אותנו. להבין את החירות שביקשנו לעצמנו, כנשים יוצרות, בבואנו לנסח מחדש את היחסים בין אמהות ובנות.

* ענת שרון בלייס - משוררת, עורכת ומגישה תוכניות ספרות ב"כאן" - תאגיד השידור הציבורי,

מתגוררת ויוצרת באחוזת ברק בעמק יזרעאל.

* רחל נמש - אמנית. מתגוררת ויוצרת בתמרת בעמק יזרעאל.

נגיעות משותפות

הדרך בה היצירות שלנו נפגשות זו עם זו היא דרך עדינות הנגיעה בחומרים הממשיים, בחומרי היומיום הפשוטים כמו בחומרי הטבע שהם גם חומרי הנפש הנאספים ומונחים בהקשר חדש, יצירתי חד פעמי ופיוטי.

זוהי השירה שבדברים והדברים שבשירה.

..

* צפנת בן דוד – משוררת, מטפלת באמנות ובהבעה. מתגוררת ויוצרת בתמרת, עמק זרעאל.

* זיוה בן ערב – אמנית. מתגוררת ויוצרת בכפר יובל.

זיוה בן ערב, כנף, 2023,
טכניקה מעורבת 50X40 ס"מ

צפנת בן דוד

במעבה הסבך

קרבה אל רחשי המים
נענועי קנים
ושפירית כחלה.
מניחה את מבטי כמשי דק
לבל ירעד
לבל יפוג הקסם.
צפורי הסבך מקננות
בתוך גרוני.

מתוך: " לגבעות פני אם", הוצאת חוט הכסף,
משיב הרוח, 2020

משה ב. יצחקי

אני חושב שקוראים לך לילה

"... ויתחפש שאול, וילבש בגדים אחרים, וילך הוא ושני אנשים עמו, ויבאו אל-האשה לילה..."

(שמואל א' כ"ח)

דמו בעיניכם את שאול עולה כאן
שקט ונסתר, מחפש כאז בבגדים אחרונים,
בדידותו חצויה וקשה כטרשי הגבעה הזו
לבו פגום בגוף פגום עזוב, סעור ומקלל,
מבקש לראות, אולי יוכל עוד לאחות
כנף מעילו עם לילה, בכשלוננו, בבעותינו:
יונתנו ויערת הדבש ונגינת דוד וגם
אהבתם וגם קנאתם וחנינו ריקה
מוטלת לרגליו. דמו אותם בנפשכם,
במראות לילה ואלהים באוב. היא
יודעת אסונו מציעה לו מטתה
חסד הבשר האחרון בין צל לצל
פטמת תבור וערת מרגלותיה
בשפולי הר המורה ועמק כסולות
שטוף האור יאפיל במראותינו לילה.
ואפשר לראות בעץ הזה מנגד,
כמה זקף גוו הרכון לאדמה,
כמה יפה הוא משכמו ומעלה
שורף ומפסל בצלמו
בצל שיחי צבר.
דמי אותנו ברוחך לילה
כי באנו שנים אתו לראות בפיך
לשנות בפיך בטרם יפל
שוב

שלומי ללוש, מתוך סדרת בעלת האוב, 2022
שמן על בד 80X60 ס"מ

כותב שלומי ללוש :

היצירה שאנו מציגים מבוססת על מפגשי היצירה והלימוד, ברוח מדרשית, שאנו מקיימים ביננו – צייר ומשורר.

אנו מציגים יצירה שהיא דיאלוג בין הדימוי למילה ובין האמן הפלסטי למשורר המבוססת על הפרקטיקה ואופן הפעולה של – המדרש היוצר.

המושג מדרש כידוע, מתייחס לאופן פעולת הפרשנות כלומר לפרקטיקה של פרשנות הטקסט ובמקביל משמש גם ככינוי רווח לסיפורי האגדה השזורים בטקסטים התלמודיים. למעשה ההקשר שניתן כאן בתוך ההצעה, מתייחס גם לאופן הפעולה שבו אנו נוהגים, וגם לשימוש באגדות חז"ל כ Reference- ליצירה. פרקטיקת המדרש משמשת עבורנו לא רק כמקור טקסטואלי אלא גם כאופן פעולה יסודי לעוררות והתהוות היצירה. פעמים רבות אנו נפגשים ללימוד של טקסט אגדה, או טקסט אחר מן המקורות, או גם טקסטים עכשוויים. לפעמים אנו יוצאים בעקבות הטקסט אל הנוף ואל המקומות הפיזיים הנזכרים בו כדוגמת 'גבעת בעלת האוב' אל מול התבור.

המפגש והלימוד המשותף מכוון עבורנו את זווית הראייה המדויקת ומסנכרן את הזמן עם המקום ונסיבות הסיפור. מכאן שנינו נפרדים איש איש לסטודיו הפרטי שלו ומגיבים לאירוע אותו חווינו, בטקסט ובציור, או רישום.

המדרש הוא כלי שמחבר לשון ציורית וכמעט ויזואלית, לתוך ממדים של זמן, מקום וסיפור, ומאפשר חקירה וגילוי בעזרת כלים פרשניים מן המסורת היהודית המאוחרת למקרא. המדרש עוקר "הר" ממקומו ומציב אותו במקום ובזמן אחר. הפעולה והתוצאה אינן רק תוצר פרשני אלא יצירה חדשה ומרחב משמעויות מורכב, יוצר ומחדש.

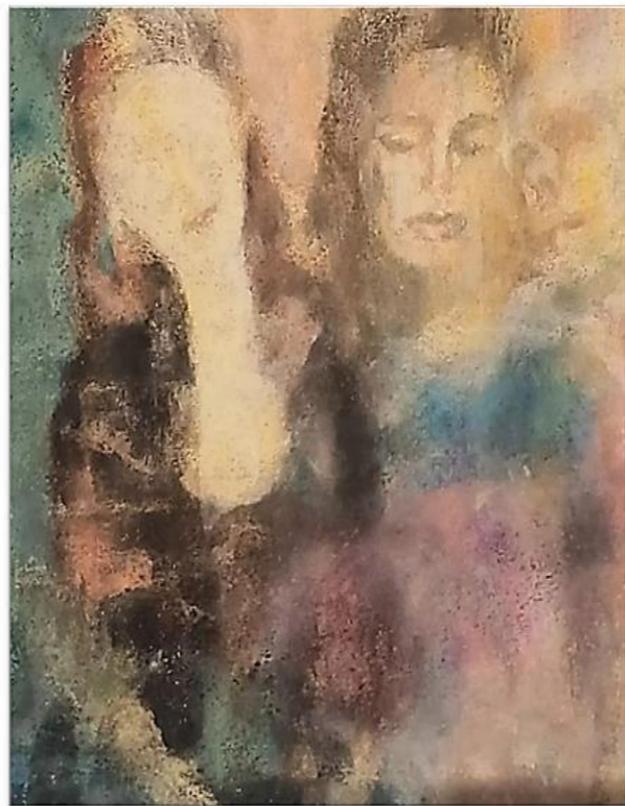
* שלומי ללוש – צייר ומורה לאמנות. מתגורר ויוצר בעפולה.

* משה ב. יצחקי - משורר. מתרגם ועורך. פרופ' לספרות עברית. מתגורר ויוצר באחוזת ברק בעמק יזרעאל.

שרון שמע עמר

*

אֲנָשִׁים אוֹמְרִים שְׂאֵי אֶפְשֶׁר וְאֶסוּר
אֲלוֹרֵק חֲלוּמוֹת,
וּבְכָל זֹאת בֵּין הַתְּרִיסִים הַמוֹגְפִים
בְּעַפְעֵי עֵינֵי הַיְשָׁנוֹת
בְּאִים הַדְּבָרִים וּמִתְקַרְבִים,
קְרוֹבִים לְהִיּוֹת,
הַשְּׁפָה מִתְפּוֹצֶצֶת מְגוּפָה
מְלִים חֲדָשׁוֹת וְנִבְרָאוֹת
כְּמוֹ גַחְלִילִית שְׁנוֹחֶתֶת בִּירֵחַ
אוֹ
כְּמוֹ לְאֵהָב בְּדֶרֶךְ אַחֲרֵת,
וְאֵתָה יוֹדֵעַ שֶׁהַכּוֹכָב הוּא אוֹר
רְסִיס שְׁנֵתָה מִחֲלוֹם,
וְאֵנִי יוֹדֵעַת שֶׁכְּדָאֵי לְהַפְלִיג
בַּחֲשֵׁךְ הַרְחוֹק הַשָּׁחַר.

שני ברוך זקס, דיוקן עצמי עם מודליאני, 2023
גירי שמן על נייר, 73 X50 ס"מ

מתוך: 'קו נטוי' כתב עת לספרות ואמנות של מכללת אורנים,
גליון 19, עמ' 115

במפגש שבין הציור לשיר נוצרו חיבורים אשר משוחחים בשפה משותפת על נושאים דומים, למשל - השיר הוא ללא שם ובכך מעניק לקורא חירות למצוא לו שם כמו דיוקן שהוא דמות וחיפוש זהות. החלום ועצימת העיניים, בשתי היצירות, היוו מפגש של הזדמנות לגילוי פנימי, למסע אל התת מודע. הציור שנעשה בטכניקה של גילוי הכתמים מסמל את התשוקה לדבר האמיתי על ידי הסרת קליפות, החיבור לשיר כאן הוא ב'שפה המתפוצצת מגופה' ובריאת מילים חדשות.

המסע מעמיק ברכישת תובנה או דיעה פנימית של אור (כוכב וגחלילית) והפלגה בחושך כמאמר 'יגעת מצאת' על ידי הרגשה של מה שמתואר.

השתקפויות - התבוננות במציאות עצמה ואז בציור הנוצר, מגלה השתקפות בזכוכית של הציור כדמות נוספת של הציירת שציירה את עצמה מתבוננת בציור, רגע ההשתקפות של האמנית באמנות. החיבור לשיר הוא ברגע המתגלה כחלום מאחורי העפעפיים הסגורים, כשהדברים קרובים להיות, כך גם האמנית המציירת שענייה נעצמות והדמיון מתחיל לעבוד.

במהלך היצירה חלה התבהרות - הכתמים הולכים והופכים טובים יותר, זה מסע של אילתור וצעדים בתהליך, וכך בשיר גם מתגלה לדוברת כי למרות שאומרים לה שאסור היא דווקא רוצה 'להפליג בחושך הגדול השחור', למצוא את לשון המראות המשקפת את הרגשתה. המפגש בין שתי היצירות מתאר את המפגש ברוח דרך הנושאים, התמונות, הדימויים ותהליך היצירה, בין כיסוי וגילוי.

* שני ברוך זקס - אמנית ומורה לאמנות, מתגוררת ויוצרת בכפר קיש.

* שרון שמע עמר - משוררת. יוצרת ומתגוררת בקיבוץ מזרע.

'אורייתא' – גלריה לאמנות ישראלית עכשווית, היא חלל תצוגה יחודי במרחב ביתי בישוב הושעיה שבגליל. בגלריה מוצגות תערוכות מתחלפות אחת לחודשיים, מתקיימים בה ערבי תרבות ושיחי גלריה.

תחומי הדעת של אמנות ויהדות והחיבורים ביניהם, הם שמובילים את ליאורה לוי האוצרת ובעלת הגלריה לעשייה אמנותית-תרבותית מאתגרת במטרה להוביל לשינוי חברתי שיהווה פריצת דרך בשיח החברתי והאמוני הנדרש כיום .

ליאורה לוי 052-2618070 , רח' גני טל 16 , הושעיה

<https://orryta.co.il/>